

Myndighed gives, kan uden Appel paakjende Sagen, eller, hvis denne ikke falder ind under den givne Begrændsning, henvise den til den samlede Ret. Man siger, og det er det, den ærede Ordfører idag har fremhævet, at det vil bevirke en Adspjittelse, en Slags Sønderrivelse af Sagens Behandling. Det kan jeg ikke forstaae. Sagen vil blive behandlet fuldstændig tilende; først naar dette er skeet, og det viser sig, at den Tilstaende ikke kan slippe med den Straf, der er sat som Grændse, sender Dommeren ifølge § 12 Sagen til Justitiarius, og saa gaaer den fra ham til de 3 Assessorer, hvilke Sagens Afgjørelse overlades. Jeg seer ikke, hvor denne Sønderrivelse er; i alt Fald er den en saadan, der heller ikke vil undgaaes efter det andet System; thi ogsaa der vil det skee, at man kommer til at henvise Sager fra disse Politiafdelinger til den samlede Ret, og Sønderlemmelsen vil saaledes ligesuldt gaae for sig, nemlig i alle de Tilfælde, hvor Dommeren finder, at Straffen vil kunne blive saa stor, at det var formeget for ham at give sig af med at paakjende Sagen. Fra den Side er der altsaa neppe Noget til Hinder for at antage Lovudkastet. — Man siger fremdeles: der vindes et andet stort Gode ved det Foreslaaede, nemlig Garantien ved Appel. Ja, jeg erkjender vistnok, at en udstrakt Afgang til at kunne faae en Dom ind for Landets øverste Domstol er et stort Gode; men saa gjennemtrængt jeg er deraf, har jeg dog ogsaa en anden Overbeviisning, som Mange ville bele, den nemlig, at en meget hyppig Appel til Højesteret ikke er et Gode, og slet ikke til Fordeel for dem, som det kommer an paa her at sørge for. I saadanne Tilfælde, hvor Dommen ikke medfører høiere Straf end den, Udskastet bestemmer, behøver man ingen Appel, og det skulde være daarligt, hvis man hos os med Hensyn til den almindelige Mening var stillet saaledes, at man i det Dieblis, da man imødeser en saa omfattende Forandring i Retspleien som den, med Hensyn til hvilken Lovudkastet er forelagt det andet Thing, skulde strækkes tilbage for at tillægge en enkelt Dommer den Bemyndigelse, uden Appel, men under Kontrol af Offentlighed og Mundtlighed, at kunne dekretere den Straf, Lov-

udkastet har fastsat som den, der skulde danne Grændsen. — Det er af den ærede Ordfører anført som en tredie Fordeel ved det af Udvalget Foreslaaede, at man paa den Maade vilde faae det store Gode, at man kunde drage de Sager der omhandles i Forordningen af 11te April 1840 § 83 og Forordningen af 28de Februar 1845 § 17, ind under disse Politiafdelinger. Det er altsaa Tyveri- og Bedragerisagerne — jeg skal ganske incidenter bemærke, at Endringsforslaget lider af den Feil, at der tales om Hælerisager, hvilke ikke omtales i Forordningen af 11te April 1840 § 83; (Ordføreren: Jo!) muligt jeg tager feil, men det vil et Eftersyn af Forordningen jo strax kunne vise. Der ventes altsaa den Fordeel, at man kunde drage disse Sager ind under Politiafdelingerne og bort fra de 4 Kriminellamre. Det er et stort Spørgsmaal, om der i Grunden vil være nogen Fordeel derved, og under ingen Omstændigheder kan jeg antage, at Basis for en saadan Forandring kan søges i den Omstændighed, at der paa den Maade kunde gives Afgang til alene at give den Paagjældende en Advarsel og lade ham slippe dermed, thi det vil ogsaa kunne skee under de nuværende Forhold, at Sagen kan falde bort, naar Omstændighederne tale derfor. Men netop i denne tredie Fordeel, der er opstillet af den ærede Ordfører, finder jeg en uoverstigelig Hindring for at gaae ind paa Forslaget. Jeg maa bede det ærede Thing bemærke, at hele denne Ordning hviler paa denne Forudsætning, at idet man oprettede en ottende Afdeling, skulde de to Afdelinger have med private Sager at gjøre, de to med offentlige Politifager og de fire med egentlig kriminelle Sager. Alt er beregnet derpaa, og Ingen var stærkere end den ærede Ordfører selv til i forrige Session at fremhæve, hvad det var for en utaalelig Byrde, man nu kastede over paa Kriminal- og Politiretten, ved at henlægge til den alle Sagerne fra Politidirektørens Protokol. Det var ikke tænkeligt, sagde han, at man kunde blive staaende ved det af Folkethinget stillede og af Ministeren tiltraadte Forslag, at indskrænke sig til at benytte en konsultiveret Dommer. Hele den Masse af Sager, der vilde blive Tale om, blev angiven